

Иън Маюън „На плажа Чезъл“

Бяха млади, образовани и до този момент – първата им брачна нощ – все още девствени, а и живееха във време, когато да се говори за сексуални проблеми бе направо невъзможно. Но това винаги е било трудно. Тъкмо бяха седнали да вечерят в миниатюрната гостна на първия етаж на една джорджианска странноприемница. През отворената към съседната стая врата се виждаше възгасно легло с четири колони, покрито с чисто бяла, гладка, изумително добре опъната покривка, която сякаш не бе докосвана от човешка ръка. Едуард не спомена, че никога преди не е отседнал в хотел, докато в това отношение Флорънс имаше богат опит – като малка неведнъж бе пътувала с баща си. На пръв поглед бяха в приповдигнато настроение. Сватбата им в църквата „Сент Мери“ в Оксфорд мина добре. Службата бе прилична, приемът – весел, изпращането от съучениците и състудентите им – шумно и вдъхновяващо. Нейните родители не се държаха снизходително с неговите, както двамата се бяха опасявали, а и майка му не извърши нищо нередно, нито пък забрави за повода на празненството. Младата двойка отпътува с една малка кола – собственост на майката на Флорънс, и пристигна в ранната привечер в хотела на дорсетския бряг. Времето, макар и да не бе най-идеалното за случая и за средата на юли, бе напълно задоволително – не валеше, но и според Флорънс не беше достатъчно топло, за да вечерят отвън на терасата, както се бяха надявали. Едуард смяташе, че е топло, но тъй като бе прекалено вежлив, не можеше и да си помисли да ѝ възразява в подобна вечер.

И така, двамата се хранеха в своя апартамент пред полуотворения френски прозорец, който гледаше към балкон, а отвъд него – към част от Ламанша и към плажа Чезъл с необятната му площ, покрит с морски чакъл. Две момчета в смокинги им сервираха от оставена в коридора количка и излъсканите с восък дъбови дъски на така наречения „сватбен апартамент“ комично скърцаха под стъпките им в тишината. Младият мъж гордо и покровителствено следеше да не би някое тяхно действие или изражение да издава насмешка. Нямаше да може да понесе скришом да му се подиграват. Но тези момчета, дошли от някое близко село, си вършеха работата с приведени гърбове и непроницаемо изражение, държаха се плахо и когато поставяха разни неща на колосаната ленена покривка, ръцете им трепереха. Те също бяха притеснени.

Това бе безславен период в историята на английската кухня, но по онова време никой, освен посетителите от чужбина, не се тревожеше особено от подобни неща. Тържествената вечеря започна, както тогава често се практикуваше, с парче пъпеш, украсено с една-единствена захаросана черешка. Отвън в коридора, в сребърни блюда върху нагривани на свещи топли плочи чакаше ястието от отколе опечено говеждо на филийки в състен брашнесто-собствен сос, преварени зеленчуци и картофи със синкав оттенък. Виното бе от Франция, въпреки че на етикета, украсен със самотна лястовица в пикиращ полет, не се споменаваше за никакъв специфичен район. На Едуард въобще не му бе дошло наум да поръча червено.

Очаквайки с нетърпение сервитьорите да излязат, той и Флорънс се извърнаха в столовете си, за да се насладят на гледката към обширната, обрасла с мъх моравка, и по-нататък – стръмния, покрит с нацъфтели храсти и дървета бряг, който се спускаше до една водеща към плажа алея. От местата им се виждаше началото на стъпаловидна кална пътека, оградена от бурени с необикновени размери – изглеждаха като гигантски ревени и зелки с набъбнали, високи над шест фута стъбла, огъващи се под тежестта на тъмни, едрожилести листа. Градинската растителност бе избуяла и с пищността си създаваше усещането за чувствено, тропическо обкръжение, което се подсилваше от сивата, мека светлина и тънката мъглица, носеща се откъм морето, чието неспирно настъпващо и оттеглящо се движение се долавяше като приглушен тътен, следван от рязкото просъскване в ситните камъчета. Планът им бе след вечеря да обуят здрави обувки и да походят по чакълестия ръкав между морето и лагуната, известна с името Флийт, а ако не са довършили виното, да

го вземат със себе си и да отпиват направо от бутилката като някакви скитници по пътищата.

Имаха толкова много планове – шеметни планове, камара от планове за неясното бъдеще пред себе си, също тъй пишно преплетени като лятната растителност на дорсетското крайбрежие и също тъй красиви. За това къде и как ще живеят, кои ще са най-близките им приятели, за неговата работа с баща ѝ, за нейната музикална кариера, за това какво ще направят с парите, които баща ѝ бе дал, как ще бъдат различни от другите – поне вътрешно. Все още беше времето – то щеше да приключи по-късно през същото това знаменателно десетилетие, – когато се смяташе, че да си млад е неуместно, че е признак за социална обремененост, симптом на неясно срамно заболяване, за което венчилото е начало на лечение. Почти чужди един на друг, двамата бяха покорили в странно единение нов връх от съществуването си и ликуваха от факта, че новият им правен и обществен статус обещава да ги изведе от безкрайно дългата им младост – Едуард и Флорънс бяха най-последно свободни! Една от любимите им теми за разговор бе детството им – не толкова удоволствията, колкото мъглата от комични предразсъдьци, от която се бяха измъкнали, както и грешките и демодираните навици, които и досега не можеха да простят на родителите си.

От тези нови висоти можеха да гледат ясно напред, но не можеха да изразят противоречивите чувства, които ги мъчеха – и двамата поотделно се безпокояха от онзи момент след вечеря, когато новопридобитата им зрелост щеше да бъде подложена на изпитание, когато щяха да легнат в леглото с четирите колони и да се разкрият изцяло един пред друг. От повече от година Едуард живееше като хипнотизиран от перспективата, че през нощта на даден юлски ден най-чувствителната част от тялото му ще се вмъкне, макар и за кратко, в една малка, нежна хрулупка някъде дълбоко в тази усмихната, чаровна и невероятно умна жена. Притеснено се питаше може ли това да стане, без да изглежда абсурдно или разочаровашо. Всъщност безпокойството му, дължащо се на някогашно злополучно преживяване, бе свързано с превъзбудата, с онова, което някой веднъж му бе описал като „да свършиш прекалено рано“. Този въпрос почти не излизаше от ума му, ала въпреки големия му страх от провал, непреодолимото желание да изпита екстаза и да разреши проблема си, бе далеч по-голямо.

Тревогите на Флорънс бяха по-сериозни и на моменти, по време на пътуването от Оксфорд, тя почти набираше смелост, за да ги сподели. Но безпокойството ѝ не се поддаваше на описание, а и самата тя не бе в състояние да го назове дори за себе си. Докато той чисто и просто изпитваше типичната за първата брачна нощ нервност, тя бе обзета от ужас до мозъка на костите си и изпитваше отвращение – непреодолимо, осезаемо като морска болест. През по-голямата част от месеците на радостна предсватбена подготовка успяваше да пренебрегне това петно, което помрачаваше щастието ѝ, но когато в нея се прокраднеше мисълта за по-голяма близост – предпочиташе този термин и никой друг, – стомахът ѝ сухо се свиваше и някъде дълбоко в гърлото започваше да ѝ се гади. В един модерен, напредничав наръчник, за който се смяташе, че с ободрителния си тон и множеството си удивителни знаци и номерирани илюстрации ще е полезен за младите съпруги, попадна на фрази и думи, от които едва не онемя: *мукозна мембрана* и онази зловеща и лъскава *главичка*. Други изрази оскърбяваха интелекта ѝ, особено онези, които се отнасяха до „влизането“: *не много преди той да е влязъл в нея* или *сега той най-последно влиза в нея*, или пък *щастлива, малко след като е влязъл в нея*... Беше ли длъжна в тази нощ да се превърне заради Едуард в някаква порта или в приемна, през която той да си преминава? Често се срещаше и друга дума, която ѝ навяваше единствено мисли за болка, за плът, разрязвана с нож: *проникване*.

В моменти на оптимизъм се опитваше да си внуши, че просто страда от форма на повишена гнусливост, която неизбежно ще премине. Наистина, само мисълта за тестисите на Едуард, покращащи се изпод *налетия му с кръв* пенис – още един ужасяващ термин, – караше горната ѝ устна да се свива презрително, а представата, че някой може да я опипва

„отдолу“, дори и това да е някой, когото обича, бе не по-малко отблъскваща от, да кажем, хирургическа процедура в окото ѝ. Но гнусливостта ѝ не се разпростираше над бебетата. Тях ги харесваше – бе се грижила няколко пъти за момченцата на братовчедка си и това я забавляваше. Смяташе, че ще ѝ се нрави да е бременна от Едуард и поне на теория не изпитваше страх от раждането. Ако можеше някак да стане чудо и да зачене като Христовата майка!

Флорънс подозираше, че нещо в нея е дълбоко сбъркано, че винаги е била различна от другите и че моментът да бъде разобличена е настъпил. Мислеше си, че проблемът ѝ се крие в нещо по-голямо, по-основно от обикновеното физическо отвращение. Цялото ѝ същество се бунтуваше срещу перспективата да омесва плътта си с друга плът. Готвеше се покушение над спокойствието ѝ и изконното ѝ щастие. Тя чисто и просто не желаше някой да „влиза“ или „прониква“ в нея. Сексуалният контакт с Едуард не можеше да бъде следствие от чувствата ѝ към него – той бе цената, която трябваше да заплати, за да ги изпитва.

Знаеше, че отдавна е трябвало да заговори за това – веднага след като той ѝ предложи, много преди посещението им при сърдечния викарий с топлия глас, преди вечерите със съответните им бъдещи родители, преди да поканят гостите, да съставят списъка с подаръците и да го оставят в универсалния магазин, преди да наемат палатката за сватбата и фотографа и преди всички останали неотменими приготовления. Но какво можеше да каже, с какви думи да си послужи, след като самата тя не бе в състояние да назове нещата с истинското им име пред самата себе си? Освен това тя обичаше Едуард – не с горещата, влажна страст, за която беше чела, а с топла, дълбока любов, понякога като дъщеря, понякога почти като майка. Обичаше да го гали, да чувства огромната му ръка около раменете си, да бъде целувана от него, въпреки че ѝ бе противно да усеща езика му в устата си, и му го бе показвала безмълвно. Смяташе го за оригинален и никога не бе срещала друг като него. Той винаги носеше в джоба на самото си по някоя книжка с меки корици – обикновено историческа – в случай, че се наложило да чака на някоя опашка или в чакалня. Отбелязваше си това, което четеше, с късо моливче. Всъщност бе единственият непушач, когото Флорънс познаваше. Чорапите му винаги бяха от два различни чифта. Имаше само една връзка – тясна, плетена, тъмносиня, която носеше почти през цялото време с бяла риза. Тя обожаваше любознателния му ум, лекия му провинциален акцент, огромната сила на ръцете му, непредвидимите смени на посоката в разговорите с него и отклоненията му, добрината му към нея и начина, по който погледът на меките му кафяви очи я караше да се чувства загърната в доброжелателен облак от любов. На двайсет и две годишна възраст Флорънс бе абсолютно убедена, че иска да живее до края на живота си с Едуард Мейхю. Можеше ли да дръзне да рискува и да го изгуби?

Нямаше към кого да се обърне за съвет. Сестра ѝ Рут бе твърде млада, а майка ѝ, иначе забележителна като личност – твърде отдадена на заниманията си и твърде избухлива. Истинска старомодна интелектуалка. Когато трябваше да разрешава някой личен въпрос, тя имаше склонност да възприема маниерите на лектор пред аудитория, да си служи с все по-дълги и по-дълги думи и да препраща към книги, които смяташе, че всеки трябва да е чел. Понякога можеше да се отпусне и да се държи мило, но това ставаше много рядко и единствено след като темата биваше добре обезопасена и замаскирана по описания начин, а и дори тогава не можеше да се разбере какъв е съветът, който дава. Флорънс разполагаше с няколко чудесни приятелки от училище и от музикалната академия, с които пък имаше противоположния проблем – те обожаваша интимните разговори и с огромно удоволствие обсъждаха взаимно живота си. Всички се познаваха добре и умираха да се обаждат една на друга по телефона и да си разменят писма. Не можеше да им доверява тайните си, но не можеше и да ги съди, че правят това, понеже самата тя бе част от групата. Впрочем не би се доверила и на самата себе си. Бореше се с проблем, който не знаеше как да подхване, и единственото достъпно ѝ знание се съдържаше в наръчника с меката подвързия. На крещящо червената му корица с бял пастел

бяха несръчно изрисувани, сякаш от някое невинно дете, две усмихнати фигурки с буболечести очи и тънки като кибритени клечки крайници, които се държаха за ръце.